

Bij Paul Krugers Doodsbaar.

Hij is gestorven; hij is overleden — over het lijden heen!

In de lijkhal van Clarence — daar rust het gebalsemd lichaam op de doodsbaar.

Het is een lange, moeitevolle weg geweest van Vaalbank naar Clarence. Vaalbank is een boerenhoeve, en ligt in Kaapland. Daar werd Paul Kruger geboren.

Wij zouden zoo gaarne hebben gezien, dat hij ware gestorven in zijn Vaderland: met de helden van den laatsten oorlog om zijn stervenssponde. Het heeft niet zoo mogen zijn; hij zwierf als een balling rond in Europa, en de geliefde heuvelen van Afrika heeft hij nooit meer aanschouwd.

Wij buigen ons over dat marmeren gelaat; wij weenen om hem, want wij hadden dezen man liefgekregen.

De Republiek, waarvan hij het hoofd is geweest, bestaat nog slechts in een roemvolle herinnering; het vrije volk is ondergegaan, en zijn laatste President is niet meer.

Ziedaar — het onrecht heeft getriumfeerd! Wij zien het, en onze harten zijn er van ontroerd. Het volk, waarvoor Paul Kruger dag en nacht riep tot God, is weggevaagd uit de rij der vrije natien; en hij zelf stierf in de verbanning. Het is zóó treffend, dat er geen woorden voor zijn te vinden; het is zóó verschrikkelijk, dat de wereld er van beven mag.

Doch de oude President heeft dit alles nu achter den rug. Hij is opgenomen uit dit land van raadsele en nevelen, en zijn pelgrimsreize is ten einde.

Het was een reize door de woestijn, maar in die woestijn waren toch Pniëls, waarvan hij zeide: „Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziel is gered geweest;” Bethels, met lichtende hemelladders, en Elims, waar twaalf waterfonteinen en zeventig palmboomen waren.

Zijn gansche leven is een eindelooze strijd geweest. Hij heeft gevochten tegen leeuwen, die zijn kudde, en tegen olifanten, die zijn leven bedreigden; hij streed tegen de zwarten, die zijn volk wilden uitroeien, en tegen de blanken, die grootere misdadigers waren.

Hij was een mensch van gelijke bewegingen als wij, en de hartstochten sluimerden in dezen man van graniet. Maar de genade Gods was machtig geworden in dit zondige gemoed; op het altaar van dit hart brandde een

heilig vuur, want God zelf had het ontstoken, en, tot een voorman zijns volks gekozen, werd hij niet moede, naar hun eindelooze klachten te luisteren, en hen te waarschuwen voor den twist, die de nationale krachten verteert.

Hij had zijn volk lief met een groote, sterke, heerlijke liefde; hij is om dit volk in de verbanning gegaan; en in de ballingschap is hij gestorven!

Zijn lijden is groot geweest. Hij was reeds een grijsaard, toen de Engelschen kwamen met 350.000 soldaten, en zij overstroonden de Boerenrepublieken als een rivier hare oevers. Hij kon niet meer staan als weleer aan de spits der slagorde; de spieren waren verstramd van ouderdom, en de oogen verdonkerd als die van Izaak. Hij kon niets meer doen dan zijn volk aanvuren tot den strijd, den strijd voor vrijheid en recht; hij kon niets, dan de handen opheffen naar den hoogen, om uit de diepte tot God om hulp en redding te smeeken voor zijn arm volk.

Het was voor hem een heilige strijd, een geloofsstrijd, en de Bijbel was het boek waaraan hij zich vastklemde, en waaruit hij krachten putte tot dien strijd. Hij was midden in het slaggewoel van Populiersdrift, (7 Mrt. 1900) en hij hield onbewegelijk stand onder het geweld der berstende granaten; maar in de eenzaamheid — daar lag hij neergebogen in het stof, roepend tot zijn God.

„Christus is onze Oppergeneraal!” zoo zeide hij drie maanden later, „en Hij leidt ons door Zijn Woord. Hij leidt Zijn kinderen soms door de dorre woestijn, waar het schijnt, dat niemand door kan gaan; maar ik verzeker u: Hij zal ons daardoor leiden, indien wij vast op Hem betrouwen; Hij, die op Gods bescherming wacht, wordt door den hoogsten Koning beveiligd en beschaduwd in den duisteren nacht!” En in ditzelfde geloofsvertrouwen is hij heengegaan. Bij al den tijdelijken tegenspoed bleef hij zien op den uiteindelijke triomf van het recht.

Zijn strijd, de aanvechtingen des satans, zijn groot en vele geweest. Hij zag het gebouw, waaraan hij zijn gansche leven had gearbeid, bezwijken onder de Engelsche lyddietbommen, en de frissche, groenende boom, waaronder eens een half werelddeel zou kunnen schuilen, werd afgehouden. Voorwaar, het was een bittere beproeving; en toch heeft de wereld deze granietzuil nooit zien wankelen! Hij zal die wankelingen wel hebben gekend, maar de wereld heeft ze niet gezien, want hij zalfde zijn hoofd, als hij zijn bidkamer verliet.

Over drie maanden zou hij 79 jaar zijn geworden; de dokters zeggen, dat de dood een gevolg was van longontsteking, ontstaan door verkalking der slagaders. De Heere van leven en dood sneed den levensdraad af. Het was Gods tijd. Na weinige dagen van ziek zijn, na een kort lijden, is Paul Kruger ingegaan in de vreugde zijns Heeren. Die rust zal heerlijk wezen na een leven van zooveel trekken.

Zijn gedachtenis zal in zegening blijven. De geslachten, die na ons volgen, zullen hem eeren, wanneer de namen der verdrukkens van de beide Boerenrepublieken reeds lang zijn vergeten!

L. P.

